

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

VIII. De Excidii Lindensis, & tot, tantorumque sacrilegiorum authore, qui etiam hominem exuisse, inquiritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

CAPUT VIII.

De Excidii Lindensis, & tot tantorumque sacrilegiorum authore, qui etiam hominem videtur exuisse, inquiritur.

Si, quod proximè vidimus, Hunnericus Vandalarum Rex, in Visione divinitus facta, per Asinum fuit exhibitus; si Darius Medorum Rex per Camelum, Cyrus Persa per Mulum seu Semiasinum, eò quòd Regnum & Ecclesiam DEI vexarent, aut expilarent; denique si C. Verres ille Prædo Siciliae, Oratori Romano, ob Dianæ simulachrum apud Segestanos, aliaque idola alibi direpta, non voce duntaxat ac nomine, verùm & reipsâ *Verres*, seu potius *Everriculum Siciliae*, fuit appellatus; quo is tandem nomine erit appellandus, cujus manu, vel operâ atque imperio, non jam Dianæ aut alicujus idoli simulachrum, sed ipsa magnæ DEI Matris Imago attacta, direpta, ablata, & pessundata? Nunquid aut Verres, aut Mulus, aut Asinus erit habendus, quo duce & authore, Tilia Imaginis illius sedes, excisa; & ipsa denique *Ædes* tot populorum, seculorumque cultu religiosissima, est non violata duntaxat, verùm & funditus subruta? Hominem profectò non fuisse, illud evincit, quòd, in tot tantorumque facinorum, quæ hæreticus furor suggestit, feritate, ne tantillum quidem præ se tulerit humanitatis: ut, vel in illo, si quopiam alio, habeat locum, quod divinus vates (a) de Excidio vineæ, quæ Ecclesiam DEI significat, cecinit gemebundus; *Exterminavit eam aper de silva; & singularis ferus depastus est eam. Symmachus pro singulari fero,* legit

N 3

(a) Psalm. 79. 14.

legit & vertit, *animalia solitudinis*. Verè enim sacrilegus illa sceleratissimorum manus dici potuit, *animalia solitudinis*; quia non in urbibus modò, vel oppidiorum villis; verùm & in isto, quo sacellum Deiparae Lindensis vigeat, deserto prorsum loco, nihil aliud solitudinem & vastitatem reliquit; & non secus, aper de silva, isque singularis, sive, ut Helychius, & Gustinus, alii que apud Corderium legunt, *solivagus exterminavit, atque depastus est omnia*. Nam, ut Theophrastus ibidem ait, *valde destruit Vineam porcus, tam mansuetus ac communis fuerit: magis autem si silvestris & exiis, qui in montibus degunt. Quod si verò inter silvas solivagus fuerit, adhuc gravius malum inferit; non enim solum fructum attingit, sed plerumque etiam stirpem ac plantas ipsas, devastat & exterminat*. Et non exortus sacrilegus iste Lindæ Marianæ bustuarius, qui pes quoque ac plantas ipsas; qui & sacellum Deiparae super Effigiem omnino pessundedit? Nunquid idem hoc & singularis ferus, & *Aper de silva*, proinde & Verus atque Everriculum, pietatis, religionis, quin & civilitatis humanitatis erit habendus? verùm retinuerit aliquid humanitatis, &, vel ad speciem, adhuc homo fuerit quis tandem ille homo? unde genus? quod nomen? quæ patria? status, conditio? Equidem, si Prædicatorum Annales consulamus, non dubitabit Mithras ipsum Albertum Marchionem Brandeburgicum primum in Prussia Ducem, tantorum auctorem lorum proclamare sic enim de Alberto (a) Martialis scribit. *Quem locum, unà cum fano, in summo loco*

(a) pag. 4.

e cenſu habuerat, olim tenebris Papatibus obrutus Prin-
 ces noſter; aded, ut pedeſter diſcalceatus, ac nudis pedibus,
 Romomonto ad illam Tiliam, peregrinationem quodam
 tempore inſtituerit; eiusdem fanum, non modò diruit, ac
 ſole aquavit, verùm etiam ſub mulctâ patibuli, peregrina-
 tionem ſubditis ſuis illuc interdixit. Atque hæc Prædi-
 cars, in honorem ſcilicet Principis ſui; verùm ego,
 qui non Alberto duntaxat, verùm & omnibus Sere-
 niſſimæ Domus Brandeburgicæ Principibus longè,
 quem vel Prædicans ullus cogitando æſtimare que-
 at; generoſiorem & ſanguinem & indolem ſcio inſi-
 tam; neque paulò antè induci potui, neque nunc, ut
 id facile credam, inducar. Nunquam ſe, de Electora-
 li Brandeburgienſium Principum familia, ad tantam,
 tamque ſacrilegam barbariem, immanitatem, quin
 & vilitatem quiſquam demiſit, quantò minus Alber-
 tus? Qui, quanquam illo, quem à Luthero hauſerat,
 hæreleon toxico, multum religioſi vigorem animi
 enervârat, nunquam tamen, ſi naturam, & heroicæ
 proſapiæ ſanguinem attendamus, à majorum ſuorum
 ſtirpe, ita fuit degener, ut eam ſibi domuique ſuæ,
 qualem Prædicans inurit, ignominie, ſacrilegii que
 notam affricaret. Et potuit generoſus ille Alberti ſpi-
 ritus ac ſanguis, cùm aliàs non rarò, tum verò maxi-
 mè Brunsbergæ, quam Anno M. DXX. præter omni-
 um expectationem improviſò occupârat, palàm
 ſpectari. Tantùm enim abeſt, ut ſacris Imaginibus
 vimaliquam manum vé intulerit, ut etjam Templum,
 quo ad matutinas laudes, ipſo Circumciſionis Do-
 minicæ feſto propè omnis pòpulus confluxerat, mo-
 deſtè ingreſſus, præmiſſâ omnibus, potiffimùm verò

Magistratui amicâ consalutatione, pileum capituli detractum, Imaginiquê DEIPARÆ oblatum, relinquitur appensum feratur. Satis igitur defensus videtur contra Prædicantis Myslentæ calumniam Albertus Princeps: nisi fortè Ministrorum, quos gubernationi adhibebat, vitia, uti plerumque fit, ipsi affricentur Principi; cum præsertim illud non minus pertriturum, quàm verum semper fuerit; Per se nimirum facere eum, qui per alios facit. Qui primas Ministrorum partes apud Albertum initio, præsertim in agenda instruendaque novæ illius fidei causâ, Joanne Behm in 1. Orat. seculari (a) recensent fuerunt Georgius Polentz Sambiensis, & Eberhardus à Queir Pomesaniensis Pseudo-Episcopi. *Ita quos, ut idem (b) ait, tum præcipuus fuit Illustris Dominus Dn. Fridericus ab Heideck Francus, qui Alberto Marchioni in Germania versanti innotuit; quemq; secum in Prussia sumpsit: ejusque consiliis in multis usus est.* Didici è Simeone Grunau Albertum Principem, in constituendo obtinendoque Prussiæ Ducatu Friderici ab Heideck operâ potissimum fuisse usum; jam è Behmio didici etiam in promovenda Lutheri secta adhibitam operam, ita ut sub ejus nomine liber Theutonicâ linguâ impressus Anno M. DXXVI. Regiomonti prodierit, quo Valtherum à Plattenberg Magistrum, & aliosque in Livonia Ordinis Theutonicæ milites, eandem invitavit sectam. Utrum porro hic ipse, quispiam alius, non tam Principis sui, quàm suorum nomine (quis enim nescit Ministros Principum plerumque non pro illorum imperio, sed pro libidine,

(a) pag. B. 1. (b) B. 3.

avaritiã suã moliri?) sacrilegas juxta ac violentas Lindæ Marianæ admoverit manus, ego in præsentiarum nihil habeo memorare. Fama, & quidem ad hæc usque tempora admodum constans est, Præfectum Rastenburgensem fuisse: de quo præstat Ciaritium (a) referentem, & simul illam, quæ apud Lindam Marianam gravissimè detonuit, tempestatem brevissimè perstringentem, audire. *Præfectus tum erat Rastenburgi, è præcipua nobilitate vir (nomen recepta passim fama constanter memorat) hunc graviter offendit, B. Maria Lindensis, apud pietiores Christi fideles, & vetustioris pietatis renaciores, in pristina sua sanctitudinis existimatione perseverare. Excanduit itaque homo, jam à vera fide latus, & ideo savus; in DEUM impius, in Divam Matrem Virginem contumeliosus; in rabiemq; ætus, manum conflat, involat, invadit, diruit, vastat; totamquæ celebris ac religiosi Oratorii faciem, in miserabilem informium ruderum Acervum redigit: admirandam illam B. M. V. Imaginem, ex Tiliaramis deturbat; in lacum Virbellum, qui proximus loco sacro adstagnat, abiicit, aquis immergit. Tametsi igitur fama, et jamnum sacrilegi istius Verris nomen loquatur, à me tamen illud par est non prodi; non eã tantum causã, quòd posterorum ac propinquorum honori consultum ex animo velim; verùm etiam quòd indignus sit homo ille, cujus nomen vel è calamio meo profluat; vel, si memoretur, etiam ora referentium polluat. Si enim eum, qui eadem, quã Alexander Macedo natus est nocte, Ephesiã Dianæ Templum succendit, indignum veteres censuerunt, cujus vel nomen posteritati proderetur, aut cujus-*

N 8

quam

(a) pag. A 5.

quam ore usurparetur; quidni indignissimum censeamus eum, qui non jam Dianæ fabulæ, sed divinisissimæ supremi Numinis parentis Ædem subruptam Imaginem, & Imagini destinatam à DEO sedem Theophilam pessundedit ac perdidit? si quis tamen Erostrati istius nomen magnopere nôsse desiderat, vicinorum Præfectorum nomina in Tabulariis excutiat: neque enim alius inter præfectos, qui Theutonicorum Commendatorum occupârunt locum, prior censeri potuit, nisi qui in tanto sacrilegii tacinore primus tenuit.

CAPUT IX.

Excisâ Lindâ Marianâ, nequaquam excisa, quin potius intacta, & confirmata loci religio.

Perfrictæ omnino, aut nullius potius frontis, si oportet omnes ii, qui singularem cum alibi, nec etiam apud Lindam Marianam, populi Catholicam pietatem ac Religionem, non verentur Idololatram, illiberali sanè voce, aut potius immani, & perquam meretricia, prostitutaque infania, vocare, enim res ita haberet, excisâ Tiliâ, perditâ pessundâque Deiparæ Imagine, hoc est sublato, ut illi imvocant, idolo; everto olim ac solo æquato fano; tandem esse reliqui potuit, quod aut Idololatras Lindam evocare, aut coli ab iisdem Lindæ possent. Etsi bescite tandem, si potestis, ô miseri; atque vel ex religiosissima hac apud Lindam pietate Catholicorum aliquando discite; quàm & vos naviter sitis impudentes, ac mendaces; & Catholici, etiam in Deipararumque cultu piissimè prudentes, ac verissimi religio-